ଓଡ଼ିଆ
ଢଗଢମାଳି

ରାଜ୍ୟ ଜନଶିକ୍ଷା ସାଧନ କେନ୍ଦ୍ର,
ଓଡିଶା, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଓଡ଼ିଆ ଢ଼ଗଢ଼ମାଳି

ସଂକଳନ : ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି (ଜହୁରୀ ଭାଇ)

ରାଜ୍ୟ ଜନଶିକ୍ଷା ସାଧନ କେନ୍ଦ୍ର ,
ଓଡ଼ିଶା, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ବହିର ନାମ	:	ଓଡ଼ିଆ ଢ଼ଗଢ଼ମାଳି
ଲେଖକ	:	ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି (ଜହ୍ନୁରୀ ଭାଇ)
ସମୀକ୍ଷକଗଣ	:	ପ୍ରଫେସର ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ନାଥ
		ଶ୍ରୀ ନରସିଂହ ମିଶ୍ର
		ଡ଼ଃ ବିଚିତ୍ରାନନ୍ଦ ମହାନ୍ତି
		ଡ଼ଃ ଉଦ୍ଧବ ଚରଣ ନାୟକ
ପ୍ରକାଶନ କାଳ	:	୧୯୯୫
ପ୍ରକାଶକ ଓ ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରୀ	:	ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ରାଜ୍ୟ ଜନଶିକ୍ଷା ସାଧନ କେନ୍ଦ୍ର, ଓଡ଼ିଶା, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଓ ଅଙ୍ଗସଜ୍ଜା	:	ଶ୍ରୀ ବ୍ରଜକିଶୋର ଜେନା
ମୁଦ୍ରଣ	:	ଲକି ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ପ୍ରା. ଲିଃ., ବ୍ରହ୍ମପୁର - ୮
ମୂଲ୍ୟ	:	ଆପଣଙ୍କ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ସହଯୋଗ

ରାଜ୍ୟ ଜନଶିକ୍ଷା ସାଧନ କେନ୍ଦ୍ର, ଓଡ଼ିଶା, ଭୁବନେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଚିଠି ନଂ ୧୬୯ ତା୧୬.୨.୯୫ରିଖ ପ୍ରକାରେ ବହିଟିକୁ ଭଂଜ ସାକ୍ଷରତା ପରିଷଦ, ଗଞ୍ଜାମଙ୍କ ତରଫରୁ ମୁଦ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିବାରୁ ଭଂଜ ସାକ୍ଷରତା ପରିଷଦ, ଗଞ୍ଜାମ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

ସଂପାଦକ
ଭଂଜ ସାକ୍ଷରତା ପରିଷଦ

ଅଖ ଘୂରୁଥିଲେ ଚକ ଘୂରୁଥାଏ
ବୁଲି ଯାଉଥାଏ ପହି
ସଂସାର ଭିତରେ ଘର କରିଥିଲେ
ପଥର ପଡ଼ିଲେ ସହି ।

ଅଖାଇ କରିଚି ଓଷା
ଡୋଲିକ ଚାଉଳ ଓଳିକେ ଖାଇଲା
ଦାନ୍ତ ଅଛି ଦରଘଷା ।

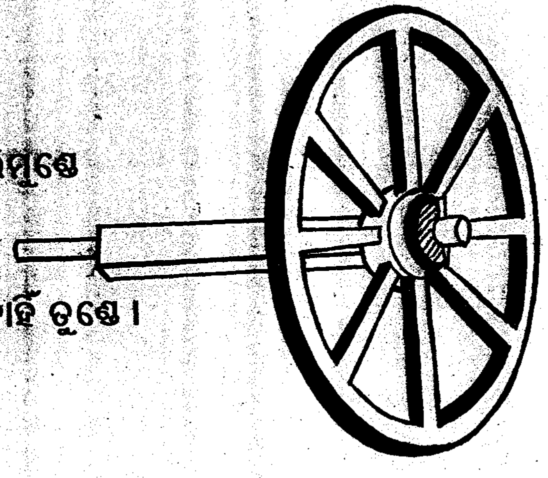

ଅଖାଇ ନାନୀ
ସରୁ କାଟେଣୀ
 ବସିଥାଏ ଚୁଲିମୁଣ୍ଡେ
ଘଇତା ଆଗରେ
ସକେଇ କହେ
 କିଛି ଦେଇ ନାହିଁ ତୁଣ୍ଡେ ।

ଅଖା ଧୋଉଥିବି
ଗୁଣ ଗାଉଥିବି ।

ଅଚିନ୍ତା ନାରୀ ବାପଘର ଯାଏ
ମନ ଫୁଲାଣିଆ ଗୀତ ଗାଏ ।

ଅଜା ଜାଣି ନାତି
ମାଛ ଜାଣି କାତି ।

ଅଜାଗା ଘା ଦେଖିହୁଏ ନାହିଁ
କି ଦେଖାଇ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଅଣ୍ଟାରେ ନଥାଇ ଧନ
ପୁଅ ବାହା କରି ମନ ।

ଅଣ୍ଟାରୁ ପଇସା ସାରିବି ନାଇଁ
ପୁଅକୁ ନୁଖୁରା ରଖିବି ନାଇଁ ।

ଅଣ୍ଟିଛୁରୀ ତଣ୍ଟି କାଟେ ।

ଅତି ପରିଚୟେ ଗୌରବ ନଷ୍ଟ ।

ଅତି ଭକ୍ତି ଚୋରର ଲକ୍ଷଣ ।

ଅତି ଲେମ୍ବୁ ଚିପୁଡ଼ିଲେ ପିତା ।

ଅତି ସୁନ୍ଦରୀ ଲୋ ଚହଟ ଗୋରୀ
ଆଗେ ତୋତେ ହେଲି ବିଭା
ଏବେ ଯହୁଁ ଧନ ବୟସ ସରିଲା
ଦାଣ୍ଡେ ବସାଉଛୁ ସଭା ।

ଅଧର୍ମ ବିତ୍ତ ବଢ଼େ ବହୁତ
ଗଲାବେଳେ ଯାଏ ମୂଳ ସହିତ ।

ଅନ୍ଧ ଥରେ ବାଡ଼ି ହଜାଏ ।

ଅପାଳକ ରାଜ୍ୟରେ ବିଜୁଳି ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ।

ଅବୁଝା ରଜାଙ୍କୁ ପାଳବିଣ୍ଡା ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ଅଭାବରୁ ସ୍ୱଭାବ ନଷ୍ଟ ।

ଅରଜି ଥିଲେ ଗରଜି ଖା ।

ଅରଜେ ଜଣେ ଖାଆନ୍ତି ପଣେ
ତା' ଘରଟି ଡୁବଇ ଦିନେ ।

ଅଳପ ଧନ ବିକଳ ମନ ।

ଆଉ କି ସେଦିନ ଆସିବ
ବାଉଁଶ ଗଛରେ ମଳୟ ଲାଗିଲେ
ଚନ୍ଦନ ପରାଏ ବାସିବ ।

ଆଖୁ, କାକୁଡ଼ି, ନଡ଼ିଆ, ମକା
ଦାନ୍ତ ପଡ଼ିଲେ ତଳକୁ ପକା ।

ଆଗ କାଳିଆ କି ?
କାଳିଆ ହାତରେ ଟଙ୍କା ଟୋକର
କାଳିଆ ମଣିଷ ଚିହ୍ନଇ କି ?

ଆଗରେ ଥିଲେ, ମୋର ମୋର
ପିଠି କଲେ କିଏ କା'ର ?

ଆଙ୍ଗୁଠି ଭିତରେ ମଜି
ଭିତରେ ଭିତରେ ସଲା ସୁତରା
ଉପରେ ଉପରେ କଜି ।

ଆପେ ରାନ୍ଧି ଆପେ ଖାଏ
ସୁଆଦ ସୁଆଦ ବୋଲୁଥାଏ ।

ଆମ୍ବ ଗଛର ଶିଅ
ବୁଢ଼ା ଆଗେ ବୁଢ଼ୀ ସକେଇ କାନ୍ଦେ
ଖଡୁ ବଦଳେଇ ଦିଅ ।

ଆମ୍ବ ଗଛରେ ତ ଆମ୍ବ ନାହିଁ
ଫୋପଡ଼ କାହିଁକି ମାରୁ ।
ଅଣ୍ଡା ଦରାଣ୍ଡିଲେ ପଇସା ନାଇଁ
ଆଖି କାହିଁ ପାଇଁ ମାରୁ ?

ଆରେ ଭ୍ରମଣା
ବୁଲି ବୁଲି ସେଇ ପାଟ ଅଗଣା ।

ଆରେ ଭାଇ
ଅରଜି ପାରିଲେ ଗରଜି ଖାଇ ।

ଆରେ ହେ
ଯେତେ ବେଳେ ଯେ ।

ଆଲୋ ସଖୀ
ଆପଣା ମହତ ଆପେ ରଖି ।

ଆ'ଲୋ ମୁତୁରୀ ଶୋଇବା
ତୁ ତ ମୁତୁରୀ, ମୁଁ ତ ମୁତୁରୀ
ହେଁସ କାହିଁ ପାଇଁ ଧୋଇବା ।

ଆଶା କରିଥିଲି ତୋତେ
କାଉକୁ ଯେମନ୍ତ କୋଇଲି ଭଣ୍ଡାଏ
ସେହିପରି କଲୁ ମୋତେ ।

ଆସିଚି ଏକା, ଯିବି ଏକା
ସାଙ୍ଗରେ ନଯିବେ ପିଲା ପିଚିକା ।

ଭଜି ଘାଆଁରେ କୁଜି
ଯେଉଁ ଗାଆଁରେ ଦେବତା ନାହାନ୍ତି
ଶିଳ ଶିଳପୁଅ ପୂଜି ।

ଉଣା ହିଡ ଯେଉଁଠି
ପାଣି ଗଡ଼େ ସେଇଠି ।

ଉଧାର ମିଳିଲେ କିଣନ୍ତି ହାତୀ
ଶୁଝିଲେ ଶୁଝିବ ପୁଅର ନାତି ।

ଉପରେ ଉପରେ ପାଣି ଛିଞ୍ଚୁଚି
ଭିତରେ ଭିତରେ ଶିଅ କାଟୁଛି ।

ଉପକାରିଆ ବନ୍ଧୁ
ଆମ୍ବ ଆଣି ନାହିଁ, ଶିମ୍ବ ଆଣିନାହିଁ
ଆଣିଚି କଷା କେନ୍ଦୁ ।

ଉଳୁରା ଘର, ମୁକୁଳା ବାଳ
ଏହା ନରଖିବ ବହୁତ କାଳ ।

ଏଇ କଥାକୁ,
ନାଆ ପେଲିଦେଲି କଲିକତାକୁ ।

ଏକା ଆଖି ଆଖି ନୁହଁ
ଏକା ସାକ୍ଷୀ ସାକ୍ଷୀ ନୁହଁ ।

ଏକା ତୁଣ୍ଡରେ ଉଆ ଉଷୁନା ।

ଏକା ମାଧିଆ ବାଇଶି ପଳ ।

ଏ କୋଠି ନିପିଲି ସେ କୋଠି ନିପିଲି
ନାଉଫୁଲ ଦେଲି ଝୋଟି
ଶୋଇଲା ଶେଯରେ କଥା ନକହିଲେ
ହୃଦୟ ଯାଉଛି ଫାଟି ।

ଏ ଘରେ ମାଉସୀ
ସେ ଘରେ ପିଉସୀ ।

ଏଣୁଅ ଦଉଡି କିଆବୁଦାକୁ ।

ଏଣୁ ମାଇଲେ ଗୋ ହତ୍ୟା
ତେଣୁ ମାଇଲେ ବ୍ରହ୍ମ ହତ୍ୟା ।

ଏଣେ ପୁଅ ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଶା
ତେଣେ ତେଲ ଘଡ଼ିକି ଆଶା ।

ଏ ସନ ମଲୁ, ଆର ସନକୁ ବଇଦ ।

ଏମିତି ସଭରେ ବସି ଯାଇଥିବ
କେହି ନକହିବେ ଉଠ୍
ଏମିତି ମଜାରେ କହି ଯାଉଥିବ
କେହି ନକହିବେ ଝୁଟ୍ ।

ଏମିତି ଚଞ୍ଚଳୀ ଏ ଘରେ ଥିଲା
ତୁଛା ଖାଇ ବୁଢ଼ା ହାଟକୁ ଗଲା !

ଏମିତି ଜଣେ
କାଲି ଦେଖିଥିଲି କବାଟ କଣେ
ଆଜିତ ଦେଖିଲି ବାଉଁଶ ବଣେ ।

ଏସା କରେଙ୍ଗା
ତେସା କରେଙ୍ଗା
ସିପାହୀ ଦେଖିଲେ ଶୋଇ ପଡ଼େଙ୍ଗା ।

ଋଷି ଘରକୁ ମହାଋଷି ଗଲେ
ଝିରା ଭିତରୁ ଶିରା କାଢ଼ିଲେ ।

ଓଢଣା ପଡ଼ିଛି ନାକ ସରିକି
ତୁଣ୍ଡ ଶୁଭୁଅଛି ଚଉପାଢ଼ୀକି ।

ଓଳି ଗୁଣେ କୋଳି
ପଲମ ଗୁଣେ ସରୁ ଚକୁଳି ।

ଓଲୁଅ ତିଆରେ ବଣ ସାରୁକୁ
ତୋର ମୋର ଯିବା ବିଭାଘରକୁ ।

ଓଲେଇ ଚୋରଣୀ ହାଣ୍ଡିରେ ଖାଏ
ଗୋଡ଼ରେ ପଡ଼ିଲେ ଗାଧୋଇ ଯାଏ ।

କଇଁ ଫୁଲିଆ ନାଗର ବର
ଶିମିଳି ଫୁଲରେ ବାଇ
ପୋକଶୁଙ୍ଘା ଫୁଲ ଗୋଟିଏ ପାଇ
ବୁଲୁଥାଏ ସାଇ ସାଇ ।

କଖାରୁ ଚୋର, ଲାଉ ଚୋର
ଚୋରାଉ ଚୋରାଉ ବଡ଼ା ଚୋର ।

କଟକ ସହର ଡ଼ିବ୍ବି ଡ଼ିବ୍ବି
ବାପା ଡାକୁନାଇଁ ଭାଇ ଡାକୁନାଇଁ
ନିତି ବୋଲୁଥାଇ ଯିବି ଯିବି ।

କର୍ଣ୍ଣ ମଲେ ପାଞ୍ଚ
ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ମଲେ ପାଞ୍ଚ ।

କଣ୍ଟା ଫିରିକି
ଏତେ ଗୁଣ ବୋଲି ଜାଣିଥିଲିକି ?

ବେଳସୁଁ ନକହିଲ
ଫୁଲ ପରା କରି ଟେକି ଧରିଥିଲ
କଚାଡ଼ି ପକାଇଲ ।

କଥାକୁ ମାଜିଲେ ମୋଟ
ସୂତାକୁ ମାଜିଲେ ସରୁ ।

କଥା କହୁଥାଏ କେଉଁ ରସରେ
ମୋତେ ଲାଗୁଥାଏ ପରିହାସରେ ।

କରମ ପଡ଼ିଲେ ଧରମ ଛାଡ଼େ
ସରମ କଥାରେ ମରମ ସଢ଼େ ।

କରମ ଦଶା
ଯେ ଫଳ ଖାଇଲେ ସେ ଫଳ କଷା ।

କରମ ଲିଖନ
କେ କରିବ ଆନ ?

କରୁ ଯଦି ଡ଼ରୁ କାହିଁକି
ଡରୁ ଯଦି କରୁ କାହିଁକି ?

କରୁଛି ତପ
ମାଳି ଗଡ଼ଉଛି ଟଅପ ଟପ ।

କଳି ଯେବେ କରି ବସିବ
ସଙ୍ଗେ ଥିବ ଭାଇ
ଦୁଧ ଯେବେ ଖାଇ ବସିବ
ଘରେ ଥିବ ଗାଇ ।

କଂସା ମୁହଁରେ ଜଉ
ଭାଙ୍ଗିଗଲା ମନ ହେବକି ଯୋଡ଼ି
ଯେତେ କଅଁଳେଇ କହୁ ।

କଂସାରୀ ଘରର ପାରା
ତାକୁ କୁଲା ଢାଉଁ ଢାଉଁ ଡ଼ରା ।

କହି ଜାଣିଲେ କଥା ସୁନ୍ଦର
ବାନ୍ଧି ଜାଣିଲେ ମଥା ସୁନ୍ଦର ।

କହି ଦେଉଥାଏ ପରକୁ
ବୁଦ୍ଧି ନ ଦିଶଇ ଘରକୁ ।

କହି ନଜାଣିଲେ କଥା ଅଡୁଆ
ଧରି ନଜାଣିଲେ ସୂତା ଅଡୁଆ ।

କହି ପୋଛି ପାରେ ଯେ
ପଚା ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ବିକେ ସେ ।

କହିଲେ କୁଳ କୁଟୁମ୍ବକୁ ଲାଜ
ନକହିଲେ କୁଳ ଭାସି ଯାଉଛି ।

କହିବି ନାହିଁ
କହିଲେ ଏ ଘରେ ରହିବି ନାହିଁ
ତାଟି କିଳା ମାଡ଼ ସହିବି ନାହିଁ
ଖଣ୍ଡିଆ ପଥୁରି ଧୋଇବି ନାହିଁ ।

କହିବାର କଥା, କି' ଯାଉଚି
ନଅଟା ଧାନରେ ଛଅଟା ଚକୁଳି
କି' ପାଖେ ଘିଅ ବୋହି ଯାଉଛି ।

କହିଲା ଲୋକକୁ ଲାଜ ନାହିଁ
ଶୁଣିଲା ଲୋକକୁ ଲାଜ ।

କାଉ କୋଇଲି ଏକା ବର୍ଣ୍ଣ
ରାବିଲା ବେଳେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ।

କାଉ ଖାଏ ପଣସ
ବଗ ମୁଣ୍ଡରେ ଅଠା ।

କାଉଁରିଆ କାଠି
ଭାଙ୍ଗିବ ପଛେ ନଇଁବ ନାହିଁ ।

କାଖରେ ପତର, ହାତରେ ଲୁଣ
ମିଛରେ ବୋଲଇ ତିନି ତିଅଣ ।

କାଟି ନଜାଣି କଟୁରୀ ଦୋଷ
ଚାଲି ନଜାଣି ବାଟର ଦୋଷ ।

କାଠ କହିଲା-ମୋତେ କିଏ ହାଣୁଚି ?
ତୋ' ଭାଇ ତା ଭିତରେ ପଶି ହାଣୁଚି ।

କାନ ଥିଲେ ସୁନା ନାହିଁ
ସୁନା ଥିଲେ କାନ ନାହିଁ ।

କାନ୍ଦୁଥିବ
ଯାହା ପାଉଥିବ ବାନ୍ଧୁଥିବ ।

କାଳକ ଯାକ ଥିଲା ବର୍ଷି
ଆଷାଢ଼ ମାସରେ ପାରୁଚି ଘସି ।

କାଳକ ଗଲା ଅନ୍ଧାର ଘର
ଲାଗିଚି ଏବେ ଯୋଡ଼ି ମଶାଲ ।

କାଲ ଠାର କାଲ ମାଆ ଜାଣେ ।

କାଲିକା ଯୋଗୀ-ମୁଣ୍ଡରେ ଜଟା ।

କାଲିକା କଥା ଆଜିକୁ ଅନ୍ତର ।

କାହା କରମରେ ଖିରି ଖିରିସା
କାହା କରମରେ ଲଡୁ
କାହା କରମରେ ଖାରିଆ ଖଡ଼ା
ଚୋବାଇ ଚୋବାଇ ମରୁ ।

କାହା ମୁହଁକୁ ଧାନ ଭରଣେ
କାହା ମୁହଁକୁ ପାଳ ଭରଣେ ।

କାହାକୁ କହିବା
କପାଳରେ ସିନା କର ମାରିବା ।

କାହାର ପୁଷ ମାସ
କାହାର ସର୍ବନାଶ ।

କାହାକୁ ଦେଖିଲେ କିସ ପରି
ଆମକୁ ଦେଖିଲେ ବିଷ ପରି ।

କାମ୍ପି କି ଜାଣେ କର୍ପୁର ଗୁଣ
ଶୁଙ୍ଘି ଶୁଙ୍ଘି କହେ ସୈନ୍ଧବ ଲୁଣ ।

କିଛି କହେ ନାହିଁ ସରମରେ
ପଦିଏ ପଦିଏ କହି ଦେଉଥାଏ
ବାଜି ଯାଉଥାଏ ମରମରେ ।

କୀଚକ ବାହୁବଳେ ବିରାଟ ରଜା ।

କୁରୁବଳଙ୍କର ଖାଉଛି
ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଗାଉଛି ।

କୁଳ କ୍ଷୟ ବେଳକୁ
ଘୋଡ଼ାମୁହାଁ ପୁଅ ଜନ୍ମ ।

କୁସୁମ ପରଶେ ପଟ ନିସ୍ତରେ ।

କହି ଦେଉଥାଏ ସିନା
ତୁହାଇ ତୁହାଇ ପୁଟ ଦେଉଥିଲେ
ଲୁହା କି ହୋଇବ ସୁନା ?

ଲୁଣାକ ଚାଉଳ କୁକୁରକୁ ଦେଇ
ଖୁଦ ମୁଠାକୁ ତୋ ଆଶା ?

କୁଲାରେ କାଟିଲି ଲାଉ
ସବୁ ଦିନ କଥା ମନରେ ଅଛି
ଦିନେ ତ ସାଧିବି ଦାଉ ।

କେଉଟ ଧରେ ମାଛ, ଖାଏ କଙ୍କଡ଼ା ।

କେଉଁଠି ଘାଇ ମୁହଁରେ ଯାଉଚି
କେଉଁଠି ବାଲି ଜଳା ବୁଜା ହେଉଚି ।

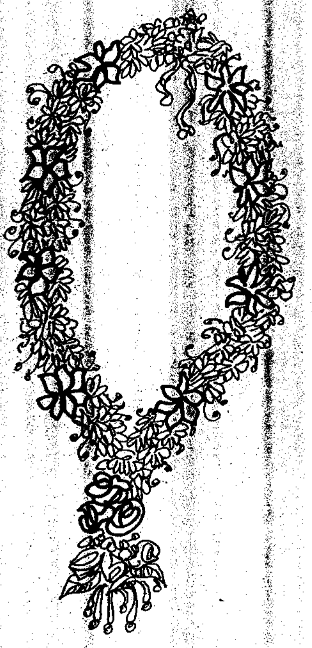

କେଉଁ ବାହାକୁ
ଦୁଇ ଗୋଡ଼ରେ ଅଳତା ।

କେତେ ଘାଣ୍ଟିବ ଘାଣ୍ଟୁ
ତିଅଣ ସ୍ୱାଦ କି ଜାଣିବ ଚଟୁ ?

କେତେବେଳେ ଶଗଡ଼
ଉପରେ ନାଆ
କେତେବେଳେ ନାଆ
ଉପରେ ଶଗଡ଼ ।

କେମନ୍ତ କଥା
ପାକଲା ବାଳରେ ମହଣ ସୁନ୍ଥା ।

କ୍ରୋଧ ଠାରୁ ଶତ୍ରୁ ନାହିଁ,
ବୋଧ ଠାରୁ ମିତ୍ର ନାହିଁ ।

କ୍ଷୋପେ ବର ନଇଲେ ତପେ ବର ।

କ୍ଷୋଣେ ଗଲେ ପୋଷେ ମିଳେ ।

ଖଡ୍ଗ ବିକି କରି ରଖିଲି ଦାସୀ
ସେ ହେଲା ସାଆନ୍ତାଣୀ,
ମୁଁ ପରବାସୀ ।

ଖଜୁରୀ ଗଛର କି ଗୁଣ ଗାଇବି
ସେତ ମୂଳରୁ ପାହାଚ ପାହାଚ ।

ଖଣ୍ଡରେ ମୋହିଁଲେ କ୍ଷୀରରେ ଧୋଇଲେ
ଲିମ୍ବ କି ମଧୁର ହୋଇବ
ଯେତେ ପରକାରେ ବୁଝାଇ କହିଲେ
ପର କି ଆପଣା ହୋଇବ ।

ଖାଇଲା ଘର ପୁଅ ରଙ୍କ ।

ଖାଇଲା ବେଳକୁ ସାତ ପୁଅ ମା
ହୁଳହୁଳି ଦେଲା ବେଳକୁ
ଜିଭରେ ଘା ।

ଖାଇ ସାରିଲେ ଗାଇ କି ଯିବି
ଖାଇ ସାରିଲି କାହିଁକି ଯିବି ?

ଖୁଣ୍ଟି ଖାଉଥିଲୁ ମଦରଙ୍ଗା ଶାଗ
ପିଠି ଖାଉଥିଲା ଖରା
କାଲି ଚାଟୁଥିଲୁ ଅଇଁଠା ପତର
ଆଜି ରୁଚୁ ନାହିଁ ବରା ।

ଖୋଇଲି ପେଇଲି ନ ହେଲି କିଛି
ଅଧିକାର କଲା ଗୁହାଳ ପୋଛି ।

ଖୋଳ ପର୍ବତ ମାର ମୂଷା ।

ଗଙ୍ଗା ଯା ଗୟା ଯା
କର୍ମ ଘେନି ବୁଲୁଥା ।

ଗଙ୍ଗା ବୋଇଲେ ଥିବି
ଗାଙ୍ଗୀ ବୋଇଲେ ଯିବି ।

ଗଙ୍ଗା ଗଲି ଯେତିକି
ଫଳ ପାଇଲି ସେତିକି ।

ଗରଜିଲା ମେଘ ବରଷେ ନାହିଁ
ଭୁକିଲା କୁକୁର କାମୁଡ଼େ ନାହିଁ ।

ଗରିବ ମାଇପ ସବୁରି ଶାଳୀ ।

ଗାଆଣକୁ ଗାଆ କହିଲେ-
ଗାଏ ନାହିଁ
ଡାହାଣୀକୁ ଖାଆ କହିଲେ-
ଖାଏ ନାହିଁ ।

ଗାଈ ମାଇଲେ ମଲି
ଗାଈକି ମାଇଲେ ମଲି ।

ଗାଈ ସହଦେବଙ୍କର
ଷଣ୍ଢ ମହାଦେବଙ୍କର
ବଳଦ ବାପୁଡ଼ା କାହାରି ନୁହଁ ।

ଗାଁ କନିଆ ଶିଙ୍ଘାଣି ନାକୀ ।

ଗାଲୁଆଙ୍କ ବାରବାଟୀ ଚାଷ ।

ଗୁଡ଼ ଘରେ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ପରିଛା ।

ଗୁଡ଼ ଚାଖୁ ଚାଖୁ ଯାଏ
ତେଲ ମାଖୁ ମାଖୁ ଯାଏ ।

ଗୁଣ ସୁନ୍ଦର ବୋଲି ଘୋଳି ପିଇବ କି
ରୂପ ସୁନ୍ଦର ବୋଲି ପାରି ଶୋଇବ କି ?

ଗୁଣ ଚିହ୍ନେ ଗୁଣିଆ
ସୁନା ଚିହ୍ନେ ବଣିଆ ।

ଗୋଠ ମାତିଲେ ଖଣ୍ଡିଆ ମାତେ ।

ଗୋଡ଼ାଉଥିବୁ ଧରିବୁ ନାହିଁ
ଉଞ୍ଚାଉଥିବୁ ମାରିବୁ ନାହିଁ ।

ଗୋଦରା କୋଡ଼େ ଯେତେ
ମାଡେ ସେତେ ।

ଗୋରୁ ଲାଙ୍ଗୁଡ ଧରି ବୈତରଣୀ ପାରି ।

ଘର ଦୁଆର ସବୁ ତୋର
କାହିଁରେ ନଦେବୁ ହାତ ।

ଘର ପୋଡ଼ିଯାଉ ପଛେ
ମୂଷା ପାଆନ୍ତୁ କେଞ୍ଚେ ।

ଘର ବୁଡ଼ି ପାଣି ଆଣ୍ଠୁଏ ହେଲାଣି
କାଲ କହୁଛି ମେଘ ଦୁଲୁକୁଚି ।

ଘର ପୋଡ଼ିରୁ ବିପତ୍ତି ନାହିଁ
ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ ।

ଘର ପୋଡ଼ିରୁ କୁଟାଖିଏ ପାଇଲେ ସହି ।

ଘର ପୋଡ଼ିଗଲେ ସଭିଏଁ ଜାଣିବେ
ମନ ପୋଡ଼ିଗଲେ ଜାଣୁଚି କିଏ ?

ଘର ପୋଡ଼ି ବେଳେ କୂଅ ଖୋଳା ।

ଘର ବର ଦେଖି ପେଟ ପୂରୁଚି
ସଉତୁଣୀ ଦେଖି ହଂସା ଉଡୁଚି ।

ଘରେ ନଥାଇ ଲେମ୍ବୁ ଲୁଣ
ବାହାରେ ଦେଖ ଚାତର ପଣ ।

ଘରେ ବରଡ଼ା ତାଟି
ଅଣ୍ଟାରେ ଚାବିକାଠି ।

ଘରେ ଫୁଟୁ ଫୁଟୁକିଆ ବସା
ଦାଣ୍ଡକୁ ମଦନ ମୋହନ ଖୋଷା ।

ଘଷର ଘଷର ଆହୁରି ଘଷର
ପୁଣି ଘଷର ପାଣି
ତୁମେ ଯହିଁ ପାଇଁ ନସର ପସର
ଆମେ ସେଇକଥା ଜାଣି ।

ଘା ଯାଏ, ଦାଗ ଥାଏ
ଲୋକ ଯାଏ, କଥା ଥାଏ ।

ଘୁଙ୍ଗା ଯାହା ସପନ ଦେଖେ
ମନ କଥା ମନରେ ରଖେ ।

ଘୁଷୁରି କି କାହିଁ ପାଚିଲା କଦଳୀ
ଅନ୍ଧ ହାତେ ରନ୍ ମୁଦି
ପେଚା ଚଢ଼େଇ କି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଞ୍ଜୁରି
କୋରଡ଼ ସୁମରି କାନ୍ଦି ।

ଘୁଷୁରି ପ୍ରକୃତି ପଙ୍କେ ଲୋଟେ
ମଣିଷ ପ୍ରକୃତି ମଲେ ତୁଟେ ।

ଘୋଡ଼ା ଛ'ଟଙ୍କାକୁ ଦାନା ନ'ଟଙ୍କା ।

ଘୋଡ଼ା ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଯେଉଁଠି
ହାତୀ ପଲାସି ପଲାସି ସେଇଠି ।

ଚଅଁର ପୋଖରୀ ଢଅଁର ଗଣ୍ଡରେ
ଭଅଁର କରିଚି ବସା
କୋଉ କଥା ପାଇଁ କରିଲି ଆଶା
ଦାଣ୍ଡେ ହେଲି ଲୋକହସା ।

ଚକ ଢିଲାକୁ ଅଖ ଢିଲା
ଯାଉ ଯାଉ ଗାଡ଼ି ଯୁଆଡ଼େ ଗଲା ।

ଚମ ବାଇଦ କୋଶେ
ତୁଣ୍ଡ ବାଇଦ ସହସ୍ର କୋଶ ।

ଚଷା, ଲକ୍ଷେ ଜୀବ ପୋଷା ।

ଚଷା ହୁଡ଼ିଲେ ବରଷେ
କୋଟର ହୁଡ଼ିଲେ ପାଞ୍ଚ ବରଷ ।

ଚହଚହକା ମହମହକା
ପାଇ ଆଣିଥିଲି ତୋତେ
ଟାକୁଆ ଗାଲରେ ମାଉଁସ ଲାଗିଲା
ଜବାବ ଦେଉଛୁ ମୋତେ ।

ଚାଉଳ ସେରକ କେତେ
ନା, ମୁଁ ମଠରେ ଖାଏ ।

ଚାଉଳ କେତେ ଭାଉ
ଆମେ ମାମୁଙ୍କ ବସାରେ ଖାଉ ।

ଚାଉଳ ସେରକୁ ତିନି ପରାଣୀ
ଆହୁରି ଯାଉଚି ବୋହୂକୁ ଆଣି ।

ଚାଟ ଘର ପୁଅ ଚାଟ
ଭାଟ ଘର ପୁଅ ଭାଟ ।

ଚାଟୁଥା
ପଛରୁ ଗଳାକୁ କାଟୁଥା ।

ଚାଲେ ଚାଲେ ଗଲା ଚାଲୁଆ ମୂଷା
କେହି ନଜାଣିଲେ ସାଇ ପଡ଼ିଶା ।

ଚାଷ ନାହିଁ ଯା'ର
ବାସ ନାହିଁ ତା'ର ।

ଚାଷ ହୁଡ଼ିଲେ ବରଷେ
ପାଠ ହୁଡ଼ିଲେ ପୁରୁଷେ ।

ଚିନ୍ତା ଖାଏ ଗଣ୍ଡି
ଲୁଣ ଖାଏ ହାଣ୍ଡି ।

ଚିହ୍ନା ବ୍ରାହ୍ମଣର କି ପଇତା ଲୋଡ଼ା ?

ଚୂନ ରଗ ପାନେ ମରୁ
ମନ ରଗ ମନେ ମରୁ ।

ଚେଇଁ ଶୋଇବ ଯିଏ
ତାକୁ ଉଠାଇବ କିଏ ?

ଚୋରଙ୍କର ଭାରି ମୁହଁ ଟାଣ ।

ଚୋର ମାଆ କାନ୍ଦେ ନାହିଁ
ଯଦି କାନ୍ଦେ କୁଆର ଦେଇ କାନ୍ଦେ ।

ଚୋର ପଳାଇବା ପରେ ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ।

ଚୋର ହୋଇ ପୁଣି ପାଇକ ପଣ ।

ଚୋରକୁ କହୁଚି ଚୋରି କର
ସିପାହୀକୁ କହୁଚି ଜଗିଥା ।

ଚୋର ମନ ଗଣ୍ଠିରେ
ବାବାଜି ମନ କଣ୍ଠିରେ
ବେପାରୀ ମନ ପାଣ୍ଠିରେ ।

ଚୋରି କଲା ଲୋକର ଏକ ପାପ
ଚୋରି ଗଲା ଲୋକର ସହସ୍ର ପାପ ।

ଛ'ଅଡ଼ା ଚାଉଳ ଗଇଁଠା
ପାଟି ହୋଇ ନାହିଁ ଅଇଁଠା ।

ଛନ୍ଦେ ବଣିଜ ବନ୍ଦେ ପାଣି ।

ଛାଇତ ତ ଛାଇ, ଛତାର ଛାଇ
ଗଛ ଛାଇ କି ସଙ୍ଗତେ ଯାଇ ?

ଛିଣ୍ଡା କବଟା, ହଜିଲେ ମଠା ।

ଛି ଛିରେ ପଚା ପଇଡ଼
    ଭାସି ଯାଉଥିଲୁ ମଝି ନଈର
ସାଉଁଟି ଆଣିଲି ତୋତେ
    ତୋ ଦେହରେ ଚେରିମି ଲାଗିଲା
ଜବାବ ଦେଉଛୁ ମୋତେ ।

ଛି ଲୋ ଛତୁ,
ମେଘ ବରଷିଲେ କେତେ ତୁ ଫୁଟୁ ।

ଛି ଲୋ ବିଲେଇ କାହିଁକି ରୁଷୁ
ସେଇ ଭାଡ଼ି ତଳେ ପୁଣି ପଶୁ ।

ଛୋଟ ସାପର ବିଷ ଟାଣ ।

ଛୋଟୀ ବିରାଡ଼ି
କୁଜି ଅସରପା ଉପରେ ଟାଣ ।

ଛୋଟୀ କି ଶ୍ରୀବନ୍ତୀ କହିଲେ
ଗୋଡ଼କୁ ବୁଲାଇ ପକାଏ ।

ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ବଡ଼େଇ
କାହାକୁ ଦିଅନ୍ତି ପାଟ ପୀତାମ୍ବରୀ
କାହାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଗଡ଼େଇ ।

ଜର କଲା ଧାନ କୁଟା ବେଳକୁ
ଛାଡ଼ିଗଲା ଭାତ ଫୁଟା ବେଳକୁ ।

ଜାନ୍ ଯାଉ, ମହତ ଥାଉ
ମହତ ଗଲେ ନମିଳେ ଆଉ ।

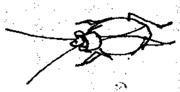

ଝାମ୍ପୁରି ମୁଣ୍ଡୀ ଓଲେଇ ତୁଣ୍ଡୀ
ଏମାନଙ୍କ ହାତେ ନଦେବ ହାଣ୍ଡି ।

ଝିମିଟି ଖେଳରୁ ମହାଭାରତ ।

ଟୁପୁ ଟୁପୁ ପାଣି ପଥର କାଟେ
ଟୁପୁ ଟୁପୁ କଥା ଅନ୍ତର କାଟେ ।

ଠକଙ୍କ ଗୁରୁ
ଉପର ଚିକ୍କଣ ଭିତର ମାରୁ ।

ଠାକୁର ଘରେ କିଏ ?
ନା, ମୁଁ କଦଳୀ ଖାଇ ନାହିଁ ।

ଡର କାହାକୁ ଭୟ କାହାକୁ
ଠାକୁର ଅଛନ୍ତି ଚଉବାହାକୁ ।

ଢେଙ୍ଗା ମୁଣ୍ଡରେ ଠେଙ୍ଗା ।

ଢାଇଁ ଢାଉଁ ଢାଉଁ
ବାଜଇ ଢୋଲ
ବାହାର ଚିକ୍କଣ
ଭିତର ପୋଲ ।

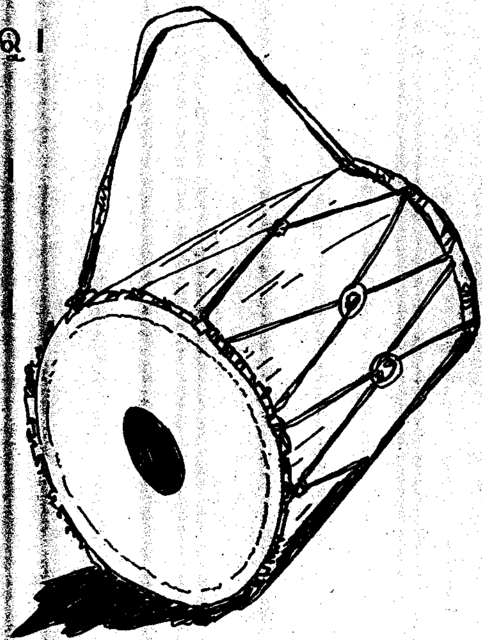

ଢିଙ୍କି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ ବି
ଧାନ କୁଟେ ।

ଢୋଲ କାନ୍ଧରେ ପଡୁ
ଛାଏ ଛାଏଁ ବଜାଇ ଶିଖିବ ।

ଢୋଲ ଖାଏ ମାଡ଼
ଢୋଲିଆ ଖାଏ କଉଡ଼ି ।

ତପେ ବର,
ନ ହେଲେ କୋପେ ବର ।

ତରକିଲା କୁଆ
ଶହେ ବରଷ ଜିଏଁ ।

ତଳ ବରଡ଼ା ଖସୁଚି
ଉପର ବରଡ଼ା ହସୁଚି
ମଝି ବରଡ଼ା ଥାଇ ବୋଇଲା
ମୋ' ଦିନ କାଲ ଆସୁଚି ।

ତା ଦୁଆରେ ଖତ କୁଢ଼
ସିଏ ପର ଦୁଆର ଓଳଉଚି ।

ତିନି ଘର କୁଣିଆ ଓପାସ ରହେ ।

ତିନି ଥେଣ୍ଟିଆ କାକୁଡ଼ି ଭାଡ଼ି
ଶିଆଳ ଖାଏ ମୋଡ଼ି ମାଡ଼ି ।

ତୁ ଗୁହାରି କରୁଚୁ ଯାହାକୁ
ମୁଁ ଜୁଆଇଁ କରିଚି ତାହାକୁ ।

ତୁଣ୍ଡ ନରେନ୍ଦ୍ର, ପିଠି ଅରକ୍ଷିତ ।

ତୁଛାକୁ ଏତେ
ମୁଦି ନାହିଁ ଗୋଡ଼ କଟାଡୁ କେତେ,
ପିତଳ ଗୁଣାକୁ ନାକ ଟାଉଁ ଟାଉଁ
ସୁନା ଗୁଣା ଥିଲେ ହୁଅନ୍ତୁ କେତେ ?

ତୁ ଗଲେ ଡାଳେ ଡାଳେ
ମୁଁ ଯିବି ପତରେ ପତରେ ।

ତୁ ଯେତେ ମାଠିବୁ ମାଠ୍
ମୁଁ ସେଇ ଦଉପୋଡ଼ା କାଠ୍ ।

ତୁଳସୀ ମାଳି
ଭିତରେ ଭିତରେ ସଲାସୁତୁରା
ଉପରେ ଉପରେ କଳି ।

ତୁଳସୀ ଦୁଇ ପତ୍ରରୁ ବାସେ
ବିଛୁଆତି ଦୁଇ ପତ୍ରରୁ କୁଣ୍ଡାଇ ହୁଏ ।

ତେଲ ତେଲ, ପାଣି ପାଣି ।

ତେଲିଆ ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ।

ତୋଡ଼ି ପେଟିଆ ସବୁ ଖାଏ
ଅନ୍ତଲ ପେଟିଆ ନାଆଁରେ ଯାଏ ।

ତୋରାଣି ସାଙ୍ଗକୁ ନଥାଏ ଲୁଣ
ମିଛେ ବୋଲୁଥାଏ ତିନି ତୁଅଣ ।

ତୋହରି ଧନ ତୋତେ ଦେଇ
ମଝିରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ବୋଲାଇ ।

ଥିଲା ହାତ ଖଲ ଖଲ
ନଥିଲା ହାତ କଲବଲ ।

ଥିଲେ ଚିରାକନା, ହଜିଲେ ମାଠ ।

ଥିଲେ ବାଘର ଆହାର
ନଥିଲେ ସାପର ଆହାର ।

ଥିଲେ ଆଉ ପଛେ ଗୁଣ ହଜାର
ଚରିତ୍ର ନଥିଲେ ସବୁ ଅସାର ।

ଦଇବ ଦଉଡ଼ି ମଣିଷ ଗାଈ
ଯେଣିକି ଟାଣିବ ସେଣିକି ଯାଇ ।

ଦେବୁ ଦେବୁ ବୋଲି ପୂରିଲା ମାସେ
ଆହୁରି ବୋଲୁଚୁ କାଲିକି ଆ'ସେ ।

ଦନେଇ ଆଇଲେ ମୂଳରୁ ଗା ।

ଦହି ବାଲାକୁ ଚୂଡ଼ାବାଲା ସାକ୍ଷୀ ।

ଦହି ସୁନ୍ଦର ଚୂଡ଼ାକୁ
ଫୁଲ ସୁନ୍ଦର ଜୁଡ଼ାକୁ ।

ଦାଆ ଥିଲେ ଅଠର ଗଣ୍ଡା ବେଣ୍ଟ ।

ଦାଣ୍ଡରେ ପଥର ଝୁଣ୍ଟିଚି
ଘରେ ଶିଳ ଭାଙ୍ଗୁଚି ।

ଦାନ୍ତ ବେଳକୁ ଚଣା ନାଇଁ
ଚଣା ବେଳକୁ ଦାନ୍ତ ନାଇଁ ।

ଦାନୀ, ନା ମୁଣ୍ଡକୁ ନପାଏ କାନି ।

ଦିଅଁ ଗଢୁ ଗଢୁ ମାଙ୍କଡ଼ ।

ଦିଅଁଙ୍କୁ ଖାଇ, ଖଟୁଲି ଖାଇ
ଆହୁରି ପଚାରେ ପୂଜାରୀ କାହିଁ ।

ଦିଆଙ୍କୁ ଦିଆ
ଅଦିଆଙ୍କୁ ଦୁଆର ଦିଆ ।

ଦିଆ ପୁରୁଷ
ଯାଚି ଯାଉଥିଲା କଟକ ମିଠେଇ
ପୁଅକୁ ହେଲାଣି ବାର ବରଷ ।

ଦିନକର ଭାତ, ଯୁଗକର କଥା ।

ଦିନେ ନାଇଁ କାଲେ ନାଇଁ
ଗହ୍ମା ପୁନିଅଁକୁ ମାଇଁ ମାଇଁ ।

ଦୀପ ତେଜିଲେ ହାତ ଚିକ୍‌କଣ ।

ଦୀପ ରୁଖା ଉପରେ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଚଢ଼ିଲେ
ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ ଦି ଆଙ୍ଗୁଳ ବୋଲି ଭାବେ ।

ଦୀପରୁ ମାଲପା ସ୍ୱଇଲା
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲୀଳା ଶେଷ ହେଲା ।

ଦୂର ପର୍ବତ ସୁନ୍ଦର
ଦୂର ବନ୍ଧୁ ସୁନ୍ଦର ।

ଦୃଢ଼େ ତରନ୍ତି
ମୂଢ଼େ ତରନ୍ତି
ମଝି ମଝିଆ ବୁଡ଼ି ମରନ୍ତି ।

ଦେଇଚୁ ଯାହା ପରଲୋକକୁ
ଥୋଇଚୁ ଯାହା ପରଲୋକକୁ ।

ଦେଖା ସୁନ୍ଦର କଖାରୁ ବଡ଼ି ।

ଦେଖା ସୁନ୍ଦର ବଉଳା ଗାଇ
ଦୁହିଁଲା ବେଳକୁ ଟୋପାଏ ନାହିଁ ।

ଦେବା ଠାରୁ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଁ
ମାଗିବା ଠାରୁ ହୀନ ନାହିଁ ।

ଦେବା ଦେବା କହୁଥିବା
ନାହିଁ ନଦେବା ନକରିବା ।

ଧନ ଯା'ର, ଲୋଭ ତା'ର ।

ଧରା ନ ପଡ଼ିଲେ ଚୋର ବି ସାଧୁ ।

ଧାଇଁ ନପାରଇ ପାଇକ ଆଗେ,
ଟାଣ କରୁଥାଇ ମାଇପ ଆଗେ ।

ଧାନ ଗୋଟି ଗୋଟି
ଖଇ ଗୋଟି ଗୋଟି
ବାଛୁ ବାଛୁ ଦିନ ସରିଲା
ବାପାଙ୍କୁ କହିବ
ହଡ଼ା ନ ବିକିବ
ବାବାଜି ହୋଇବା ନୋହିଲା ।

ଧିର ପାଣି ପଥର କାଟେ
ତରବର ହେଲେ ଆଣ୍ଠୁ ଫାଟେ ।

ନଈକେ ବାଙ୍କ୍
ଦେଶକେ ଫାଙ୍କ୍ ।

ନଡ଼ିଆ ଗଛରେ ନଡ଼ିଆ ନାଇଁ
ଧଡ଼ିଆ ବସିଚି, ଗୋଡ଼ ଲମ୍ବାଇ ।

ନ ଦେଖିଲେ ଝୁରି ମରୁଥାଏ
ଦେଖିଲେ କଥା ନକହେ ।

ନଇଁ ପଡ଼ିଥିବ ଯେତିକି ବେଳେ
ବିଧାଏ ମାରିବ ସେତିକି ବେଳେ ।

ନବ ଗୁଞ୍ଜର
ଆପଣା ମନକୁ ଆପେ ସୁନ୍ଦର ।

ନ ଭସି ଭ୍ରମର ରସିଲୀ
ଜାଇ ଯୁଇ ଫୁଲ ପାଣିକି ପକାଇ
ପୋକଶୁଙ୍ଘା ମୂଳେ ବସିଲା ।

ନ ଲାଗିଲେ ସବୁବେଳେ
ଘର କି ଶୋଭେ
ନ ମାଠିଲେ ବୟସ ବେଳେ
ମନ କି ଲୋଭେ ?

ନାଆଁକୁ ଧନ୍ୱନ୍ତରୀ
ଚିକିତ୍ସାରେ ଯମ ।

ନାକଚଣା ବୋଲି ଖଣ୍ଡେ
ତାକୁ ବୋହୂ ନାଉଥାଏ ଦଣ୍ଡେ
ତାକୁ ଶାଶୁ ନାଉଥାଏ ଦଣ୍ଡେ ।

ନାଗର ପୁଅ ନାଗ
ବାଘର ପୁଅ ବାଘ ।

ନାଚି ନଜାଣି ଅଗଣାର ଦୋଷ ।

ନାମ୍ ବଡ଼ା
ଦରଶନ୍ ଥୋଡ଼ା ।

ନାହିଁ ମାମୁଁଠାରୁ କଣା ମାମୁଁ ଭଲ ।

ନିରିମାଇଲ
କାହିଁ କଥା ନେଇ କାହିଁ ମାଇଲ ?

ନିଲଜ ଲାଉ
ଟେକି ଟାକି ଦେଲେ ପିଢ଼ାକୁ ଯାଉ ।

ନେଥେଇ ଫୁଲୀର କାନରେ କାପ
କାନ କରୁଥିଲା କଅପ କପ ।

ପଥ ସୁମରି ପିତା ଘର ଯିବ
ଆଉ ଅଯୋଧ୍ୟା ମନେ ନ କରିବ ।

ପର ଘରେ ପଶି ମଙ୍ଗଳବାର ଓଷା ।

ପର ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ଯାତକୁ ଯାଏ
ପଚାରିଲେ ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରୁ ଥାଏ ।

ପଳାଇ ପଶିଲି ମାଉସୀ ଘରେ
ମାଉସୀ ମାଇଲା ଦି ପାହାରେ ।

ପାଇଚି
ପାଇଲା ଗଡ଼ିଆ ବୋହୁଚି ।

ପାଖରେ ଶୁଏ କାନରେ କୁହେ
ତା କଥା କି ଅନ୍ୟଥା ହୁଏ ?

ପାଟି ସୁଆଦ
ପେଟ କି ଜାଣଇ ତହିଁର ଭେଦ ?

ପାପ ଧନ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରେ ଯାଏ ।

ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଗଳିବାକୁ ବାଟ ନାହିଁ
ହାତୀ ଗଳି ଯାଉଚି ।

ପୁଅ ନାଇଁ, ପୁଅ ପେଟରେ
ପୁଅର ବାପ ଖଡୁ ଗଢ଼ଉଚି
ବନମାଳିପୁର ହାଟରେ ।

ପୁଅ ବସିଚି କଚେରୀରେ
ବାପ ଖାଉଚି ପଥୁରିରେ ।

ପୁଅ ଯଦି ଯୋଗ୍ୟ ହୁଏ
ଧନ କାହିଁ ପାଇଁ ସଞ୍ଚୁ ।
ପୁଅ ଯଦି ଅଯୋଗ୍ୟ ହୁଏ
ଧନ କାହିଁ ପାଇଁ ସଞ୍ଚୁ ?

ପୁଅର ପୁଅ ନାତି
ମାରଇ ଝିଙ୍କର କାତି
ଝିଅର ପୁଅ ନାତି
ସରଗେ ଜାଳଇ ବତୀ ।

ପୁରୁବ କହ୍ନେଇ କି ?
କହ୍ନେଇ କାନ୍ଧରେ ନାଲି ଗାମୁଛା
କହ୍ନେଇ ମଣିଷ ଚିହ୍ନଇ କି ?

ପେଟକୁ ଦେଇ
ପିଠିକି ମାଇଲେ ସୁହାଉ ଥାଇ ।

ପେଟ ପୋଷ୍
ନାହିଁ ଦୋଷ୍ ।

ପେଟରେ ଭୋକ, ମୁହଁରେ ଲାଜ ।

ଫମ୍ପା ମାଠିଆର ଶବଦ ବେଶି ।

ବଗଡ଼ା ଭାତ
ନିଶରେ ହାତ ।

ବଗ ମୁହଁ ଚାହିଁ ବଗୁଲୀ ବସେ
ତୋ ମୁହଁ ମୋ ମୁହଁ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ।

ବଚନ ମଧୁର ତିଳକ ସରୁ
ଏହାକୁ ଜାଣିବ ଠକଙ୍କ ଗୁରୁ ।

ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଲେ ଫସର ଫାଟି
ସାନ ବାହାରିଲେ ବେସର ବାଟି ।

ବନ ପୋଡ଼ିଗଲେ ସଭିଏଁ ଜାଣନ୍ତି
ମନ ପୋଡ଼ିଗଲେ ଜାଣୁଚି କିଏ ?

ବତେଇ ଦଉଚି ପରକୁ
ବୁଦ୍ଧି ନ ଆସଇ ଘରକୁ ।

ବନ୍ଧୁ ବଳ ଦିଏ
ନଈ ଥଳ ଦିଏ ।

ବହିଗଲା ପାଣି ଯାଉ ତେଣିକି
ବନ୍ଧେଇଲା ପାଣି ରହୁ ଏଣିକି ।

ବାଉଁଶ ଫୁଲରେ ମରେ
ମଣିଷ ଫୁଲିଲେ ମରେ ।

ବାଟରେ ଦେଖିଲି କମାର
ଲୁହା ପଜାଇଦେ ଆମର ।

ବାପ ତେଲ ବିହୁନେ ଲଣ୍ଡା
ପୁଅ ବୁଲେଇ ବେଣ୍ଟି ରଖୁଚି ।

ବାହାଘର ବେଳେ ବାଇଗଣ ରୁଆ ।

ବାପଥିଲା ପୁଅ ସଭାରେ ଜିଣେ
ବୁଦ୍ଧିଥିଲା ପୁଅ ପୋଷଇ ପଣେ ।

ବାପ ରାଣ, ଢିଙ୍କି ଗିଳ ।

ବାପ ଖାଇଛନ୍ତି ତାଳ
ପୁଅଙ୍କ ପାଇଁ ତା କାଳ ।

ବାହା ସରିଲେ ବେଦୀ ମୁହଁ ପୋଡ଼ା ।

ବାୟାର କି ଯାଏ,
ବାଆ କଲେ ବସା ଦୋହଲୁଥାଏ ।

ବୁଝି ବିଚାରି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ
ପ୍ରମାଦ ନପଡ଼ଇ ଭଲେ ।

ବୁଡ଼ିଗଲା ଗୋଡ଼ ତଳକୁ ତଳକୁ ।

ବୁଡ଼ିଗଲା ଲୋକର କୁଟାଖିଅକୁ ଆଶ୍ରା ।

ବୁଲେଇଁ ବିକିଲେ ମାଣିକ ଭେଣ୍ଡି ।

ବେଙ୍ଗ ବୋଲେ ବେଙ୍ଗୁଲୀ ଲୋ,
ପୃଥ୍ୱୀ କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ଆନ ।

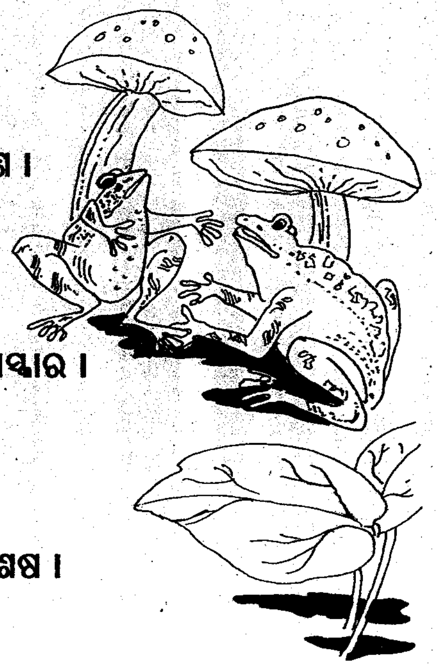

ଭାତ ଉତୁରିଲେ ଚୁଲିରେ ପଶେ
ମଣିଷ ଉତୁରିଲେ ଗାତରେ ପଶେ ।

ଭାତ ଖୁଆଇଲି କୁକୁରକୁ
କୁକୁର ଚଢ଼ିଲା ଉପରକୁ ।

ଭାରିଜା ଲାଗି ସାନ ଶଳାକୁ ନମସ୍କାର ।

ଭୀମ ବଳ କୁଇନ୍ତାକୁ ଜଣା ।

ଭୁରିଶ୍ରବା ପାଗ ବାନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧୁ
ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ।

ଭେକ ଥିଲେ ଭିକ ମିଳେ ।

ଭୋକ ବିକଳରେ ତାଟିଆ କାମୁଡ଼ା ।

ଭୋକିଲା ପାଟିକି ଆମ୍ବିଳା ଆମ୍ଭ ସୁଆଦ ।

ମଇଁଷି ଶିଙ୍ଗ ଫଟା
ଜୁଝିଲା ବେଳକୁ ଗୋଟା ।

ମଞ୍ଚା ବାନ୍ଧିଲି ବାଘ ପାଇଁ
ବାଘ ପଳାଇଲା ମଞ୍ଚା ଡ଼େଇଁ ।

ମଞ୍ଜି ଗୁଣେ ଫଳ
ତୀର୍ଥ ଗୁଣେ ଜଳ ।

ମଣିଷର ଯେବେ କପାଳ ପୋଡ଼େ
ଯୋଉ ଡାଳ ଧରେ ସେ ଡାଳ ଛିଡ଼େ ।

ମତେ ନିଅଣ୍ଟ ନା ସାଇରେ ବାଣ୍ଟ ।

ମତେ ନ ବୋଲିବ ବୁଢ଼ୀ
ମୁଁ ବଅସରେ ପାଞ୍ଚ କୋଡ଼ି ।

ମତେ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାକୁ ଥାନ ନାହିଁ
ମୁଁ ଝୁରି ମରୁଥାଏ ପର ପାଇଁ ।

ମନ ଚୋର ମରେ ବିକଳ ହୋଇ
ଧନ ଚୋର ମରେ ଜବତ ହୋଇ ।

ମନ ଦୃଢ଼ କଲେ ଗାଡ଼ିଆ ଗଙ୍ଗା ।

ମନରେ ନାଇଁ କି ମାଳାରେ ନାଇଁ
ଭାଳି ହେଉଥିଲେ ପାଇବୁ କାହିଁ ?

ମଳୁ ଖୋଜୁଥିଲା ପଇଡ଼ ପାଣି
ବଇଦ କହିଲା ପି' ତୋରାଣି ।

ମଲା ବେଳକୁ ହନୁ
ସତ କହିଲା ।

ମା ଝିଅ ଦିହେଁ
ଦେଉଳ ଗଲେ
ଯେ ଯାହା ଶୁଭ
ଯିଏ ମନାସିଲେ ।

ମାଆଲୋ ମଲି
ଗାଁ ଚାରିପଟ ବୁଲି ଅଇଲି
କେହି ନକହିଲେ
ବସ ବୋଲି ।

ମାଇ ନୁହଁ କି ଗାଇ ନୁହଁ ।

ମାଙ୍କଡ଼ ହାତରେ ଶାଳଗ୍ରାମ
ନଚାଇ ନଚାଇ ନେଲା ପ୍ରାଣ ।

ମା' ଗାଳି ପାଣିର ଗାର
ବାପ ଗାଳି ବଜ୍ରର ଧାର ।

ମାଗି ଆଣିଲା ତିଅଣ ସୋଡକାଏ ।

ମାଗିଖିଆ ଲାଗି ଖାଏ ନାହିଁ
କି ଲାଗଖିଆ ମାଗି ଖାଏ ନାହିଁ ।

ମାଗିବା ଠାରୁ ହୀନ ନାହିଁ
କି ଦେବାଠାରୁ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଁ ।

ମାଗୁର ମାଛର ଝୋଲ୍
ବେଟା ହରିଆ ହରିଆ ବୋଲ୍ ।

ମାଛ ଖାଇବୁ କି ବଗ ?
ତହିଁ କି ଭେଣ୍ଡିଆ ଆଗ ।
ଧାନ କୁଟିବୁ କି ବଗ ?
ମୋ ନଳୀ ଗୋଡ ଭାଙ୍ଗିଯିବ ।

ମାଣ୍ଡିଆ ଜାଉ ଖୋଇବ ଯିଏ
ରାତି ଅଧରେ ହଗେଇ ନିଏ ।

ମାଧିଆ ଭାଇ
ସବୁ କଥାରେ ହଇ ହଇ ।

ମାରୁଥିବେ ମହାପାତ୍ରେ
ଚାହିଁଥିବେ ଜଳକା ।

ମାରେ ସିପାହୀ, ନାଆଁ ସର୍ଦ୍ଦାରର ।

ମାରେ ହରି ରଖେ କିଏ
ରଖେ ହରି ମାରେ କିଏ ?

ମାଳୀକି ଛେଳି ଅଡୁଆ ।

ମୁଖ ଫିଟିଲେ ଦୁଃଖ ଯାଏ ।

ମୁଣ୍ଡରେ ପଗଡ଼ି ପାଦରେ ତେଲ
ବଇଦ ସାଙ୍ଗରେ କରିବ ଗେଲ ।

ମୁଣ୍ଡରେ ରାମ ଟହଲିଆ ଖୋଷା
ଘରେ ବାଇଆ ଚଢ଼େଇ ବସା ।

ମୁଁ ମରୁଥାଏ ମାଇଁ ପାଇଁ
ମାଇଁର ଦୟା କି ଧରମ ନାଇଁ ।

ମୁହଁରେ ମଧୁର ହସ
ପେଟରେ ହଳାହଳ ବିଷ ।

ମୂଳୁ ମାଇଲେ ଯିବ ସରି
ଦେବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କିମ୍ପା କଳି ?

ମେଣ୍ଢା ଧୋଉ ଧୋଉ ନିର୍ବାଳ ।

ମୋର ତ ନାଇଁ ଭାଇ
ପର ଭାଇଟିକି ଭାଇ କରିଥିଲି
ନଣନ୍ଦ ପୁଟୁଳି ପାଇଁ ।

ମୋର ସିନା ନିଶ ନାଇଁ
ମୋ ବନମାଳିଆ ଭାଇର ଅଛି ।

ଯାଚିଲେ ନରୁଚେ ମଣ୍ଡା ଗଇଁଠା
ମାଗି ଖାଉଥାଏ ବାସୀ ଅଇଁଠା ।

ଯାହା ପୁଅକୁ ସାପ କାମୁଡ଼େ
ତା' ମା ପାଳଦଉଡ଼ି ଦେଖିଲେ ଡ଼ରେ ।

ଯାହା ଲାଗି କଲି ଚୋରି
ସେଇ ବୋଲେ ଚୋର ।

ଯାହା କରିବେ ସାଇଁ
ତା' କାହାରି ହାତରେ ନାଇଁ ।

ଯାହାକୁ ରଖିବେ ଅନନ୍ତ
କି କରିପାରେ ବଳବନ୍ତ ।

ଯାହା ଖାଇଥିବ ପେଟକୁ
ଯାହା ନେଇଯିବ ବାଟକୁ
ଯାହା ରଖିଥିବ ଖଣ୍ଡକୁ ।

ଯାହା ଚୋଟିରେ ବଥ ଉଠିଲା
ସେ କହିଲା 'ମଲି'
ଯାହା ଗୋଡ଼ରେ କଣ୍ଟା ଫୁଟିଲା
ସେ କହିଲା 'ମଲି' ।

ଯାହା ନାହିଁ ଭାରତେ
ତାହା ନାହିଁ ଭାରତେ ।

ଯା ବାପ ଚଢ଼େ ଘୋଡ଼ା
ତା ପୁଅ ଥୋଡ଼ା ଥୋଡ଼ା ।

ଯାହା ମନ ଯହିଁକି ରସେ
ତାହା ବିନା ତାକୁ ଆନ ନ ଦିଶେ ।

ଯାହାର ତେଲ ପସରା ପଡ଼ିଗଲା
ସେ କହିଲା ମୋର ଗଲା
ଯାହାର ବେଲ ପସରା ପଡ଼ିଗଲା
ସେ କହିଲା ମୋର ଗଲା ।

ଯାହାର ବାହାଘର ତା ମନେ ନାଇଁ
ସାଇ ପଡ଼ିଶାଙ୍କୁ ନିଦ ନାଇଁ ।

ଯାହାର ଯେମନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ
ଗୁରୁ ବଚନେ କିସ ହେବ ?

ଯିଏ ଖାଇଚି ଦୋହରା ଖାଉ
ଯିଏ ନଖାଇଚି ଓପାସେ ଶୋଉ ।

ଯିଏ ପାଉଚି ତ ପାଉଚି
ଯିଏ ଚାହୁଁଚି ତ ଚାହୁଁଚି ।

ଯିଏ ଯାହାକୁ ରସେ
ସିଏ ତାକୁ କିଆ ଫୁଲ ପରି ବାସେ ।

ଯେଉଁ ଘରକୁ ଯେଉଁ ବତା
ନିର୍ମାଣ କରିଚି ବିଧାତା ।

ଯେଉଁ ଡାଳକୁ ଧରୁଚି
ସେ ଡ଼ାଳ ଛିଡୁଚି ।

ଯେଉଁ ହର ଦେଲେ ବର
ସେଇ ହେଲେ ହରବର ।

ଯେଝା ଘର ତାକୁ ମଥୁରାପୁରୀ
ଯେଝା ବର ତାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସରି ।

ଯେଝା ହାତରେ ଯିଏ ଚଉଦ ପା ।

ଯେଡ଼େ ବାଉଁଶକୁ ସେଡ଼େ ପୋଲ ।

ଯେଡେ ବଡ଼ ପାଟି, ତେଡ଼େ ବଡ଼ ଗୁଣ୍ଡା ।

ଯେଣେ ଇଛା ତେଣେ ଯା
କର୍ମ ଘେନି ବୁଲୁଥା ।

ଯେତେ ଭାଇ ସେତେ ଘର
ଯେତେ କନିଆ ସେତେ ବର ।

ଯେ ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼େ ଯେତେ ଦୂର
ସେ ଜାଣେ ତହିଁର ବେଭାର ।

ଯେତେ ଦିନ ଥିବ ଅଣ୍ଟାରେ ବଳ
ସଙ୍ଗାତ ମଇତ୍ର ଦୁଆରେ ଠୁଳ ।

ଯେବେ ମୂର୍ଖ ସଙ୍ଗେ ଚାଲିବ ବାଟ
କହୁଣୀ ଖାଇବ ରଅଟ୍ ରଟ୍ ।

ଯେମନ୍ତ ଦିଅଁକୁ ତେମନ୍ତ ପୂଜା
ବାଲି ଗରଡ଼ାକୁ ଚାଉଳ ଭଜା ।

ଯେସାକୁ ତେସା
ହାରାମ୍ ଜାଦାକୁ ଟାଙ୍ଗିଆ ପଶା ।

ଯେ ଚିନ୍ତେ ପରର ମନ୍ଦ
ତା ମନ୍ଦ ପାଞ୍ଚନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ।

ଯୋଡ଼ାକୁ ଘୋଡ଼ା ସରି ନୁହେଁ ।

ରଙ୍କ ସଞ୍ଚେ ଧାନ
ତାକୁ ମୂଷା କରେ ଜଳପାନ ।

ରଙ୍କୁଣି ପାଇଚି ଇଲିସି
କଣ୍ଟା ମଣ୍ଟା କରି ଗିଳୁଚି ।

ରଜା ଘରେ କି ଖଜା ଅପୁରୁବ ?

ରୁଚୁ ନରୁଚୁ ଖା ପିତା
ବୁଝୁ ନବୁଝୁ ପଢ଼ ଗୀତା ।

ଲାଜ ନାଇଁ ନିଲଜକୁ
ଶୁଖିଲା କୁଅରୁ ପାଣି କାଢୁଚି
ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୋଇବାକୁ ।

ଲୁଚିଚି, ନା ଗୋଡ଼ ଦିଇଟା ଦିଶୁଚି ।

ଶିଙ୍ଗ ଧରିବ ଜଣେ
କ୍ଷୀର ଖାଇବ ଆଉ ଜଣେ ।

ଶିଳ ଶିଳପୁଆ ଗଗନେ ଉଡ଼ନ୍ତି
ଶିମିଳି ତୁଳା କହୁଚି ମୋତେ ରଖ୍ ।

ଶୁଆ ମୂଳତ ଶୁଆ କହିବ ।

ଶୁଖିଲା ପାନକୁ ଶୁଖିଲା ଚୂନ
ମୋଡ଼ି ମାଡ଼ି ହୋଇ ରହରେ ଧନ ।

ଶୁଣି ସାକ୍ଷୀ ମାତାଲ୍ ।

ଶ୍ରୋତା ବକତା କେହି ନାଇଁ
ରୋଦନ କରୁ କାହିଁ ପାଇଁ ।

ସକଳ ତୀର୍ଥ ତୋ ଚରଣେ
ବଦ୍ରିକା ଯିବି କି କାରଣେ ।

ସକାଳ ମେଘ ମେଘ ନୁହେଁ
ସକାଳ କୁଣିଆ କୁଣିଆ ନୁହେଁ ।

ସଞ୍ଜବେଳ କୁଣିଆ, ସଞ୍ଜବେଳ ମେଘ
ଘୁଞ୍ଚେ ନାହିଁକି ଛାଡ଼େ ନାହିଁ ।

ସତ କହିଲେ ଭାତ ମିଳେ ।

ସର୍ପ କୁଳରେ କଲୁ ଜାତ
ସ୍ୱଭାବ ଛାଡ଼ିବି କେମନ୍ତ ।

ସବୁ ଜଳଖିଆ ଭାତ ତଳକୁ
ବାପ ଭାଇ ସବୁ କାତ ତଳକୁ ।

ସବୁରି ନାକରେ ଶୁଣା
ମୁଁ କାହାକୁ କରିବି ଊଣା ?

ସଭିଏଁ ଦେଖନ୍ତି ଉପର ଛାପ
କେହି ନ ଦେଖଇ ଭିତର ପାପ ।

ସଂପଦ କାଳେ ସର୍ବେ ସଖା
ବିପଦେ ନ ଦିଅନ୍ତି ଦେଖା ।

ସଂସାର ଭିତରେ ଘର କରିଥିଲେ
ପଥର ପଡ଼ିଲେ ସହି ।

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଶୁଣି ନାହିଁ
ବଡ଼ଲୋକକୁ ଉତ୍ତର ନାହିଁ ।

ସ୍ୱର୍ଗରେ ଦାସ ହେବ
ନର୍କରେ ରଜା ହେବ ନାହିଁ ।

ସାଉଁଟିଲା କାଣ୍ଡ କି ଯୁଦ୍ଧକୁ ପାଏ ?

ସାନ ମୁହଁରେ ବଡ଼ କଥା
ଶୁଣିଲେ ହୁଏ ମନ ବ୍ୟଥା ।

ସାନ ଥିଲେ ପଚାରି
ବଡ ଥିଲେ ବିଚାରି ।

ସାପ ମରିବ ନାଇଁ
ବାଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିବ ନାଇଁ ।

ସାହସେ ତରି, ସାହସେ ମରି
ସାହସେ ଘର ଦୁଆର କରି ।

ସିଧା ଆଙ୍ଗୁଠିରେ କି ଘିଅ ବାହାରେ ?

ସିନ୍ଦୁକ ଭିତରେ ନାଲି ମନ୍ଦାର
ଝିଅ ଚାଲିଗଲେ ଘର ଅନ୍ଧାର ।

ସୁଧାର ଗାଈର ବାଛୁରୀ ମରେ ।

ସୁନା ଚିହ୍ନେ ବଣିଆ
ଗୁଣ ଚିହ୍ନେ ଗୁଣିଆ ।

ସୁନାରୀ ଠୁକୁରୁ ଠୁକୁରୁ, କମାର ପାହାରେ ।

ସୁନ୍ଦର ବୋଲି ପୂରିତ ମହୀ
ଜାଣିଚି କିଏ ଭିତର ଗଇ ?

ସୂତାକୁ ମାଜିଲେ ସରୁ
କଥାକୁ ମାଜିଲେ ଗରୁ ।

ହକ୍ କଥା ନିମ୍ବ ତିଅଣ
ପହିଲେ ପିତା, ପଛକୁ ଗୁଣ ।

ହଜିଲା ବଳଦ ଖୋଜିଲା ଠାଇଁ !

ହାଉଲେ ହାଉଲେ ଟାଲିକି
ସରି ନୁହ ଘୋଡ଼ା ପାଲିଙ୍କି ।

ହାକିମ ଯାଏ
ହୁକୁମ ଥାଏ ।

ହାଣ୍ଡି ଖାଇର ହାଣ୍ଡିରେ ମନ
ରାତିରେ ଦେଖଇ ହାଣ୍ଡି ସପନ

ହାଣ୍ଡିରେ ଖାଏ
ଗୋଡ଼ରେ ପଡ଼ିଲେ ଗାଧୋଇ ଯାଏ ।

ହାତ ଅଳସେ ନିଶ ବଙ୍କା
ନିଶ କହେ ମୋତେ ଖଉରି ପକା ।

ହାତ ପଶୁ ପଶୁ ବାହା ପଶେ ।

ହାତରେ ନଥାଏ ଧନ
ପୁଅ ବାହା କରି ମନ ।

ହାତୀ କାଦୁଅରେ ପଡ଼ିଗଲେ
ବେଙ୍ଗ ଗୋଇଠା ମାରେ ।

ହାତୀ ଗଳି ଯାଉଛି
ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଯିବାକୁ ବାଟ ନାହିଁ ।

ହାତୀ ବନସ୍ତରେ ଥିଲେ ବି ରଜାଙ୍କର ।

ହାତୀ ମଲେ ଲକ୍ଷେ
ଜିଇଁଲେ ଲକ୍ଷେ ।

ହାଣ୍ଡି ଭାଙ୍ଗିଲେ ଖପରା
ମନ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଛୋପରା ।

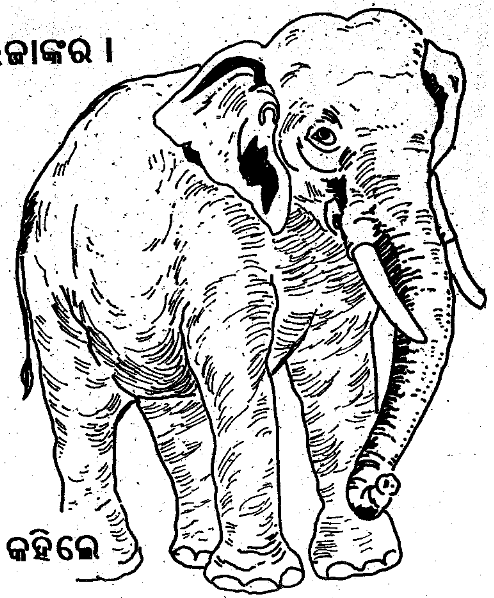

କ୍ଷୀରରେ ଧୋଇଲେ
ଖଣ୍ଡରେ ମୋହିଁଲେ
ନିମ୍ବ କି ମଧୁର ହୋଇବ
ଯେତେ ପରକାରେ ବୁଝାଇ କହିଲେ
ପର କି ଆପଣା ହୋଇବ ।